

„Mindig boldog
várakozással nyitok ki
egy Frost-könyvet.”

– Charlaine Harris

LÁNGOK KÖTELEKÉBEN

AZ ÉJSZAKA HERCEGE 3.

fine
selection

JEANIENE FROST

JEANIENE FROST

LÁNGOK
KÖTELEKÉBEN

AZ ÉJSZAKA HERCEGE 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Szeretettel és köszönettel
Dottie néninek és Bob bácsinak.*

I. fejezet

TÖBB SZÁZ GYERTYA RAGYOGOTT a bálterem gótikus csillárjain, a fényük borostyános árnyalattal világította be az alattuk helyet foglaló vendégeket. A modern világítás nem azért hiányzott, mert az épület egykor középkori erődítményként szolgált, hanem sokkal inkább azért, mert a tulajdonosa egy pirokinetikus vámpír, aki odavan a tűzért.

Én éppen az egyik mennyezeti gerendán kuksoltam, kis pihenőt tartva a titkos esti akcióban. Néhány emelettel lejjebb a vendégek maszkot és jelmezt viseltek, de nem kellett fogakat vagy zölden ragyogó szemet látnom ahhoz, hogy pontosan tudjam, ki a vámpír, és ki az ember. A vámpírokban van egyfajta kecsesség, valami, amitől a mozdulataik lágyak, akár a köveken legördülő patak vize. Halandó társaik ezzel szemben... hát, fogalmazzunk úgy, hogy belőlük ez hiányzik. Ez persze nem az ő hibájuk – a vámpírokkal ellentétben az embereknek nincs természetfeletti adottságuk, amivel a testük minden izomrostját képesek uralni.

Az ilyesmi néhány héttel ezelőttig nekem sem ment, de a vámpírlét nem várt mellékhatásokkal járt – mármint azon túl, hogy vért

iszom. Azelőtt például nem tudtam rövid ideig sem visszatartani az elektromos áramot, ami bennem tombol, amióta tizenhárom éves koromban elkapott egy leszakadt vezeték.

A csillárokon lévő gyertyák fénye egyszerre felerősödött, amikor egy férfi lépett a bálterem fölötti erkélyre. Ha ez nem hozta volna mindenki tudomására, hogy megérkezett, az biztos segített, hogy az aurája is szinte lángolt, és láthatatlan erőhullámokat árasztott magából, betöltve az egész termet. Amikor az első hullámok elértek, úgy éreztem magam, mintha elektromos mező borítana be; ez elég iro-
nikus, tekintve, hogy bennem már eleve elektromos feszültség dúl. Csak néhány vámpírmesternek van akkora aurája, ami képes egy ilyen óriási termet betölteni. Vlad pontosan ilyen hatalommal bír, és ez még annál is jobban hirdeti a kilétét, mint ha neon névtábla villogna rajta.

Pontosan ezért volt olyan értelmetlen álcáznia magát. Arcát a *V mint vérbosszú* című filmből ismert maszk mögé rejtette, de alatta ott lapult borostás állkapcsa, hangsúlyos arccsontja, dús szemöldöke és a belül rézszínű, körben smaragdos szempár. A fekete szmoking elegánsan borította be vékony, de izmos testét, és szinte csábította az arra tévedő tekintetek gazdáit, hogy elmerengjenek, mi is lehet a ruha *alatt*. Amikor a kezét felemelve csendre intette a zenészeket, a két összefonódó aranygyűrűből álló jegygyűrűjén egy pillanatra megcsillant a gyertyák fénye.

– Egy óra múlva levetjük az álarcainkat – jelentette be művelt hangjában csengő szláv akcentussal. Elmosolyodott; a mosolya egyszerre volt elbűvölő és kihívó. – Addig is élvezzétek a titokzatosságot, és törjétek a fejeteket azon, ki is áll mellettetek, már ha mostanra nem sikerült még kitalálni.

A bejelentést könnyed nevetés és taps nyugtázta, én mégis ideges lettem. Már csak egy óram maradt, és mindenki leveszi a maszkját – kifutok az időből.

Vlad intésére a zenészek újból rázendítettek, a táncteret pedig keringőző párok töltötték be, de én rájuk sem pillantottam; átszökentem a szomszédos gerendára, ahol leérkezéskor egy pillanatra sem veszítettem el az egyensúlyomat. Jól jöttek volna az ilyen reflexek azokban az időkben, amikor még cirkuszi mutatványosként kerestem a kenyerem, arról nem is beszélve, amikor válogatóra mentem az olimpiai tornacsapathoz. A természetfeletti ügyesség szintén olyasvalami, ami a vámpírsággal jár.

Hátrarohantam az orgonasípkokhoz, felmáshoz rajtuk a gerendáig – lecsúsztam, és nesztelenül földet értem az orgona és a fal között. A sípkból dübörögve zúgott a zene, a zaj szinte fülsüketítő volt, de ezért mentem pont oda. Így ugyanis még a rendkívüli érzékekkel megáldott vámpírok sem hallhatták, hogy hol osonok. Óvatos léptekkel haladtam, és hamarosan rátaláltam az egyik szellőzőre. Leemeltem a rácsot, majd beszuszakoltam magam a keskeny nyílásba. Még jó, hogy passzos ruhában jöttem. Ha Marie Antoinette-nek öltözöm, tuti beszorulok.

Végül eljutottam az egyik mosdóhoz. Kimáshoz, visszatettem a rácsot, leporoltam fekete ruhámat, aztán visszamentem a bálterembe, hogy folytassam a kémkedést. Tíz lépést sem sikerült megtennem, mire egy kéz megérintette a vállamat.

– Hát itt vagy – szólt egy hang erős magyar akcentussal.¹

Megfordultam. A mögöttem álló vámpír elegáns kiadású Jokeröltönyt viselt, sápadt arcbőrét pedig mintha libazsírral kente volna

---

¹ Ez a mondat az eredeti, angol nyelvű szövegekörnyezetben értelmezendő – *a szerk.*

be. A maszkja egészen az alsó ajkáig ért, és a kerámiába vésett ördögi mosolytól úgy festett, mint aki mindenkire gonosz vigyort mereszt.

Az én álarcom nem takarta a számat, így a vámpír pontosan látta, hogy elmosolyodom.

– Itt vagyok – helyesltem. Joker rajta volt a listámon, így már korábban gondoskodtam róla, hogy összeismerkedjünk, de akkor nem volt egyedül. Volt vele egy nő, emiatt nem használhattam a titkos fegyveremet, ahhoz ugyanis olyan közel kellett volna kerülnöm Jokerhez, amit talán nem néz jó szemmel a barátnője. Most viszont magára hagyta a pasit, úgyhogy megragadtam az alkalmat.

– Remélem, azért jöttél, hogy felkérj táncolni – mondtam, és kacéran oldalra billentettem a fejem. Legalábbis ez volt a szándékom, mert a szarvas maszkban, amit viseltem, úgy éreztem magam, mint valami nyúl nagy fülekkel.

– Természetesen – vágta rá, és belém karolt.

Az egész testemet fedő ruha megakadályozta, hogy a vámpír megérezze a bennem pezsgő elektromosságot. Ha ez nem lett volna, egyetlen érintésből lelepleződnöm előtte. Pont ezért öltöztem Demónának, még ha cserébe ilyen hülye, szarvas fejdíszt kellett is hordanom. Az áramelnyelő ruha a fejem búbjától a lábam ujjáig borított, és csak az arcom lógott ki belőle. A maszk semlegesítette a belőlem sugárzó elektromosságot, a szagomat pedig csak az ismerhette fel, aki már találkozott velem korábban – ilyen pedig alig akadt a teremben.

Alig. Amint Joker – igen, tudtam a valódi nevét is, de ez jobban passzolt hozzá – a parkettre vezetett, akaratlanul is az erkélyre pillantottam. A hely, ahol az előbb Vlad állt, most üres volt. Helyes. Ma éjszaka ő az egyetlen vámpír, aki miatt aggódnom kell.

Amikor beértünk a táncolók közé, Joker átkarolt. Kék szeme körben valószínűtlen zöldben ragyogott fel, ahogy a tekintetével

végigpásztázott rajtam. A jelmezem tökéletesen rám simult, így keveset bízott a képzeletre, már ami a vonalaimat illeti. Joker mégis úgy figyelt, mint akinek igenis beindult a képzelete, ráadásul ezt még csak nem is leplezte.

Elfojtottam magamban a borzongást. Hálás voltam, hogy a ruha a belőlem áradó ellenszenv szagát is elfedi. Joker ruházata viszont egyáltalán nem tartotta vissza a szagokat. A belőle jövő vágy azonnal megtöltötte az orromat, ezért igyekeztem minél kevesebbszer levegőt venni. De mivel információt akartam kicsalni belőle, kedvesen mosolyogtam, amikor táncba kezdtünk. Kemény egy napja tanultam meg keringőzni, de úgy tűnt, ennyi gyakorlás éppen elég volt, ugyanis könnyedén lekövettem Joker lépéseit. Közelebb húzott magához, mint azt a keringő tánctartása diktálná, és szerintem az sem volt véletlen, amikor a keze a seggemre tévedt.

Megint a balkonra pillantottam. *Hála istennek* üres volt.

– Mikor árulod el a nevedet, izgalmas idegen? – kérdezte Joker, miközben a keze még mindig a csípőm alatt időzött. – Annyit érzek, hogy nemrég születnél. Kihez tartozol?

Nem lepett meg, hogy leújszülöttez. A jelmezem jól elkendőzi az elektromos áramot és a szagomat, de az aurámat nem tudom fékezni, és a nemrégiben született vámpírok aurája gyenge. Vlad vendéglistáján Kelet-Európa élőhalottjainak leghatalmasabb és legborzalmasabb tagjai szerepeltek, így logikus volt, hogy alapesetben csakis egy erősebb vámpír szolgáljaként lehetnék jelen az eseményen. Az álcámhoz viszont jól jött, hogy jelentéktelen valakinek gondoltak. Jokernek fogalma sem volt, ki vagyok, így a képességeimtől sem félt, ezt az előnyt pedig nem akartam elveszíteni.

A következő néhány tánclépésnél feljebb csúsztottam a kezét a hátamon, azután rejtelmesen csábosnak szánt mosolyt villantottam.

– Türelem. Kiderül, amikor mindenki leveszi az álarcot.

– Türelem? – kérdezett vissza megvetéssel a hangjában. Ennyit a rejtelmességemről és a csábosságomról.

Azt azért hozzá kell tenni, hogy nem vagyok a flörtölés nagymestere. Tizenhárom éves koromtól bárkihez hozzáérek, megcsapja az áram, így aztán az elmúlt tizenkét évben nem igazán tolongtak értem a pasik. A bőrünk érintkezésekor felszabaduló elektromosságtól még a vámpírok sincsenek biztonságban, akkor sem, ha nem akarom bántani őket. Mivel a következő néhány percben magam mellett akartam tudni Jokert, béna csábítási eszköztár ide vagy oda, össze kellett szednem magamat. Ha eljön a megfelelő pillanat, lehúrom a jobb kesztyűm levehető ujját, magamba fojtom az elektromosságot, és megérintem, hogy megtudjam a legsötétebb titkát.

A világ összes hazugságvizsgálóját lekörözöm azzal, hogy egyetlen érintéssel képes vagyok felfedni az emberek legnagyobb bűnét. Mindig is utáltam a pszichometrikus képességemet, de az utóbbi időben jól jött, mert így tudtam vigyázni magamra és a szeretteimre.

Joker mosolygott egyet, és látszólag elnézte nekem, hogy ilyen pocskékul flörtölök. Amikor aztán eltáncoltunk a bálterem egyik lefűgönyözött, elszeparált szegletéhez, rájöttem, hogy ő valami teljesen mást forgat a fejében.

– A türelem erény, én pedig gyűlölöm az erényeket – motyogta, és betolt a szeparált sarokba. – Mellesleg hidegen hagy, mi a neved, vagy kihez tartozol. Én csak azt akarom megtudni, hogy mennyire vagy szűk.

Hű. És én még azt hittem, hogy én vagyok nyomulós!

– Az nem fog menni, türelmetlen barátom – nevettem fel, mint ha csak viccet mondott volna. – Talán később, de most menjünk vissza táncolni, és...

– Nem! – vágott közbe, és magához húzott, aztán úgy megmarkolta a seggemet, mintha én könyörögtem volna érte. Felsőhajtottam, és ahogy rádöbbsentem, mi következik, megdermedtem. Joker ugyanis közelebb hajolt, és az ajka már szinte az enyémhez ért...

Felüvöltött, amikor a lángok elborították az arcát. Elvette rólam a kezét, és ösztönösen kapálózva próbálta eloltani a tüzet, de az mindenhová szétterjedt, még mielőtt annyit kiálthattam volna, hogy:

– Hagyd abba!

Kinéztem a függöny mögül, és láttam, hogy Vlad közeledik a vendégek között, akik a táncot abbahagyva bámulták az üvöltöző, lángba borult alakot. Vlad levette a maszkját, hosszú haja meg-meglibbent sietős lépteitől. A kezét neki is lángok borították, de Jokerrel ellentétben rá nem hatottak. A hatalma, amivel megidézte és irányította a tüzet, egyben meg is óvta őt az égési sérülésektől.

– Hagyjam abba?! – csattant fel Vlad. A vámpírok, akik Joker segítségére indultak, most rájöttek, ki okozta a tüzet, ezért azonnal elhátráltak. – Mégis miért hagynám abba?

Még ha ennyiből nem is volt mindenki számára nyilvánvaló, ki vagyok, nem hagyhattam meghalni valakit csak azért, hogy fennmaradjon az álcám.

Kiléptem a sarokból.

– Mert nem tudta, hogy a te feleséged vagyok.

2. fejezet

LEVETTEM A MASZKOMAT, és lehúztam a fejemről a ruhát. Fekete hajamból tincsek hullottak alá a vállamra, de nem ez volt, ami a legjobban vonzotta a tekinteteket, hanem a sebhely, ami az arcom jobb oldalán éktelenkedett, és egészen a kezemig futott.

A teremben többen felszisszentek, én pedig szinte szántam a többi fickót, akikkel ma este táncoltam. Gondolom, attól félték, hogy hamarosan ők is összeégnek. A vámpírok híresek arról, hogy igen harciasan védik azt, amit a magukénak gondolnak. Arról nem beszélve, hogy Vlad egy több száz éves hódító, akit emberkorában sokan csak „Karóba Húzó” néven emlegettek, és aki a valóságban sokkal rémisztőbb volt, mint Bram Stoker történetében.

– Zárjátok be az ajtókat! Senki nem mehet el – jelentette ki, amittől csak tovább fokozódott a már amúgy is baljós hangulat a teremben.

A szavaira engedelmes sürgés kerekedett. Drakula várában mindegyütt ott voltak Vlad őrei, még akkor is, ha nem láttad őket.

– Oltsd el a tüzet, megtanulta a leckét! – próbálkoztam újból.

Vlad könyörtelen arccal pillantott a lángoló férfira.

– Ha kedves az élete, nem kellett volna semmibe vennie a visszautasításodat. Talán nem tudta, hogy a feleségem vagy, de azt igen, hogy a vendégem.

Azt mondtam már, hogy Vlad ódivatú, és abból is a brutálisabb fajta? Szerinte teljesen jogos, ha halálra égeti Jokert, mert az pofátlanul nyomult rám. Egy modern ember az ilyet lerendezi azzal, hogy ökölrel pofán csapja a másikat.

Odaléptem Vladhoz, és átkaroltam a nyakát, noha a kezéből még mindig lángok csaptak elő. Az érzéseit teljesen elzárta, így sem én, sem a többi vámpír nem láhattunk bele, pedig általában megengedte. Ettől függetlenül tudtam, hogy belül fortyog benne a düh, különben nem rántotta volna le a leplet az álcámról ilyen látványosan erőszakos módon.

Persze az is igaz, hogy ő ellenezte a kis akciómat. Napokig győzködtem, mire beadta a derekát. És végül ez történt. Könyörgéssel nem menthettem meg Jokert – Vlad egyetlen szót utál jobban a *Draakulánál*, az pedig a *kérlek*. Ezért inkább lábujjhegyre álltam, a füléhez hajoltam, és belesúgtam:

– Még nem értem hozzá, és nem sikerült megtudnom, amit tudni akarunk, úgyhogy nem ölheted meg. Te is tudod, mennyivel nehezebb a csontokból kihámozni a dolgokat.

Nem szólt, és a teste továbbra is merev maradt, akár egy szobor. Hamarosan azonban eltűntek a lángok a kezéből, aztán beletúrt a hajamba, és kioldotta a kontyomat.

– Csináld!

Egyetlen szó, de az legalább már nem volt olyan húsba vágóan könyörtelen. Joker arcáról a lángok olyan hirtelen tűntek el, mintha valaki tűzoltófecskendővel esett volna neki.

Vártam, amíg az arca meggyógyult, és már csak a kormos maszk csúfította a fejét. A természetfeletti gyógyulási sebesség is a vámpírlét egyik velejárója. Szerencséje, hogy ő is egy közülünk, különben élete végéig hordhatna maszkot.

– Ne mozdulj, amíg a feleségem meg nem érintett! – parancsolt rá Vlad. Nem kellett semmiféle fenyegetést hozzátennie, a hangja így is éppen elég vészjósló volt.

– A feleséged? – kérdezett vissza döbbsen Joker. Gondolom, az előbb nem hallotta, mert éppen a lángoló arcával volt elfoglalva. Azután a kezére pillantott, mintha akkor jutott volna eszébe, hogy néhány perccel ezelőtt még a hátsómat markolásza.

– Ezt elveszem – szólta Vlad ridegen, és egyetlen borzalmas mozdulattal leszakította Joker kézfejét.

Felszisszentem. Szóval Vlad is látta, mi történt. Igyekeztem kellett, nehogy végül olyasmit is leszakítson, ami nem nő vissza. Jokerhez léptem, aki a lassan új kézfejjé fejlődő csonkot szorongatta. Nem kiabált, csak morgott. Ezek szerint a kéz elvesztése nem fáj annyira, mint amikor leég az arcod.

– Khal Drogót is meg kell érintenem – mondtam, utalva a vámpírra, aki a *Trónok harca* egyik hadvezérének öltözött. Most már semmi értelme nem volt lopva intéznom a dolgot.

Bosszúsan felsóhajtottam, amikor végignéztem a jelmezbe öltözött, néma tömegben. Pontosan ezt a helyzetet akartam elkerülni.

Mégis mire számítottál? – szólalt meg az utálatos belső hangom. *Bármit teszel, az mindig szarul végződik.*

Próbáltam ügyet sem vetni a kritikus, gonosz belső hangomra – és a több száz emberre, aki éppen engem bámult –, amikor fedetlen jobb kezemmel megérintettem Jokert. Megrándult az érintésre, mivel már nem láttam értelmét visszafogni az elektromosságot. Miért

pazarolnám erre az energiámat? Most már mindenki tudja, ki vagyok, ahogy azt is, mire vagyok képes. Vlad ősi ellensége, Szilágyi Mihály gondoskodott róla, hogy világgá kürtölje.

Ahogy a férfihoz értem, színtelen képek öntötték el az elmémet, és a bálterem tanyasi házzá vált, belőlem pedig Joker lett.

Berúgtam a faajtót, és körbepillantottam az egyetlen helyiségen. A kandalló mellett két raklap hevert, a rajta lévő pokróc elvékonyodott és kibolyhosodott a sok használattól. Valami rotyogott a tűz fölött egy agyagedényben, mellette a kupac fa úgy festett, mintha sietve dobták volna le. Elmosolyodtam. Az apró kunyhó üresnek látszott, de nem volt az.

Nem tartott soká megtalálni a szobában lévő egy szem asztal alá elrejtett csapóajtót. A kiáltás már azelőtt elkezdődött, hogy kinyitottam volna, amitől a mosolyom csak tovább szélesedett. Szeretem, ha sikítózna, vagy ha ellenállnak. A két kislány, akiket a rejtekhelyükről előrángattam, még túl fiatal volt ahhoz, hogy komoly ellenfelek legyenek, de ennyivel is beérem...

Mire az emlékből visszatértem, kinőtt a keze. Csak bámultam az új kezet, miközben azon tipródtam, hogy mitől érezném magam tisztábbnak, ha hányok, vagy ha letépem magamról a bőrt. Általában undorító érzés egyes szám első személyben átélni az emberek legnagyobb bűnét, de néha – mint most is – még ennél is borzasztóbb. Amikor először felszínre tört belőlem a képességem, a sok szörnyű élménytől öngyilkos akartam lenni. Mostanra megtanultam adig koncentrálni, amíg a harag és az undor valami más érzéssé nem alakul.

– Szedjétek le róla a ruhát! – szóltam.

Vlad őrei azonnal engedelmeskedtek. Mivel én voltam a felesége, mindent megtettek nekem, hacsak Vlad máshogy nem parancsolta,

márpedig most nem ellenkezett, mert pontosan tudta, miért kell, hogy szabadon legyen Joker bőre.

Amikor Jokeren már nem volt semmi, csak a megperzselt álarca, a vállától indulva megsimítottam a jobb kezemmel. Ezúttal nem jelent meg előttem a legnagyobb bűne; szerencsére az csak a legelső érintésnél jön elő. A nyomvonalak viszont megjelentek az ujjaim alatt, megmutatva azok láthatatlan nyomát, akik érzelmi lenyomatot hagytak hátra a fickó bőrén. Sokan ezek közül az erőszakos életmódja áldozatai voltak, de némelyik gyengéd érzéseket táplált, ami emlékeztetett arra, hogy még az ilyen szörnyetegeket is szeretik egyesek. Végighaladtam a vállán, a nyakán, a karján és a lábán, azután leeresztettem a kezem. Több tucat nyomvonalat éreztem, de egyik sem volt ismerős.

– Semmi nyomát nem találok Szilágyinak – jelentettem ki végül.

Joker izmai elernyedtek a megkönnyebbüléstől. Már éppen megakartam mondani Vladnak, hogy égesse halálra, mert megérdemli a legnagyobb bűnéért, de mielőtt egy szót is szólhattam volna, a vámpír felrobbant.

Elugrottam Joker lángoló maradványaitól. Vladra pillantottam, aki barátságosan mosolygott. Ha ezt előbb észreveszem, lett volna időm elhárítani. Vlad akkor a legveszélyesebb, amikor a nyugodt és szívélyes mosolyát ölti fel, ami most egyenesen felém irányult, és ettől minden izmom megfeszült. Még mindig haragszik. Jól látszik a vigyorából és abból, hogy nem várt, hanem úgy robbantotta fel Jökert, hogy engem is beterítsen.

– A következő bulidat sokan lemondják majd – mondtam, miközben lesöpörtem a sistergő darabkákat a ruhámról.

A mosolya tovább szélesedett.

– Nem ez az első olyan parti, ahonnan kevesebb vendég távozik, mint ahány érkezett.

Tényleg nem. A Vlad Basarab Draculról, más néven Drakuláról vagy Vlad „Tepesről”, azaz a „Karóba Húzóról” szóló történetek általában hülyeségeket állítanak, de van azért néhány dolog, amiben nem tévednek. Ilyen igaz történet a hírhedt vacsora az 1400-as években, ahol lemészárolta a nemeseit valahol a főfogás és a desszert között. De ahogy most Joker, azok a vendégek is megérdemelték.

Azt még nem tudtam, hogy a Khal Drogónak öltözött vámpírnak is kijár-e a büntetés, de alig vártam, hogy kiderítsem. Vlad három óre hozta oda elé, és nem engedték el, mert nagyon küzdött. Ezt, mondjuk, nem csodálom, hiszen látta, mi lett a másikkal, akit megérintettem. Őt legalább nem kellett levetkőztetni, mert a felsőteste eleve fedetlen volt.

Az ellenállásával mit sem törődve vaskos karjára tettem a kezemet. Szokás szerint előbukkantak a fakó képek, és megjelent előttem a legnagyobb bűne. Újra bebizonyosodott, hogy a képességeim ezen részének semmi baja sincs. Amikor a gondolataim visszatértek a jelenbe, őt is átnéztem, mint Jokert, akinek a maradványai még mindig ott parázslottak a sarokban.

Ezúttal megismertem egy nyomvonalat a testén. Vladra pillantottam, és egyetlen komor biccentéssel jeleztem neki. Khal Drogo barátunk vagy értette a jelet, vagy a Vlad arcán újra felbukkanó mosoly rémítette meg, mert azonnal megeredt a nyelve:

– Régről ismerem, még azelőtt találkoztunk, hogy mindenki halottnak hitte. Esküszöm, évszázadok óta nem láttam!

Hazudik. A nyomvonalat, amit találtam, nem fakította meg az idő. Olyan élénk volt, hogy szinte megelevenedett. Odébb léptem,

de nem attól félttem, hogy megint beterítenek a cafatok, csak nem akartam, hogy Samir, Vlad őrségének új vezetője fellökjön, amikor elhurcolják a vámpírt. Vlad sosem ölné meg Khal Drogót, mert szövetkezett a legnagyobb ellenségével. Nem, ennél sokkal borzalmasabb sorsot szánt neki.

– Ki van még?

Vlad fagyos hangja azonnal eloszlatta bennem a cseppnyi együttérzést, amit a tömlöcbe elvonszolt vámpír váltott ki belőlem. Nincs idő ilyesmire, még nem végeztünk.

Miután még négy másik vámpírt átnéztem, hogy van-e közülük Szilágyihoz (nem volt), úgy döntöttem, ma éjszakára elég ennyi. Vagyis inkább ma reggelre, mert már közeledett a hajnal. Ha ugyanis felkel a nap, akkor ha tetszik, ha nem, nem tudok tovább segíteni. A legendákkal ellentétben a vámpírok nem égnek porrá a napfényben, a nemrég született vámpírok – amilyen én is vagyok – viszont napkeltekor kidőlnek, és csak röviddel alkonyat előtt térnek magukhoz. Azalatt Vladnak lesz elég ideje kideríteni, hogy az a köpönyegforgató vámpír tudja-e, hol van Szilágyi. Bíztam benne, hogy igen, mégis kevés reményt láttam rá. Vlad legősibb ellensége a saját társainak sem árulta el a hollétét, úgyhogy ha Khal Drogo nem kivétel, akkor továbbra is sötétben tapogatózunk.

Márpedig én utálok sötétben tapogatózni. Pont ezért beszéltem rá Vladot, hogy engedjen kicsit kémkedni. Ha a *többi* képességem is működne, akkor például belelátnék a jövőbe, vagy a nyomvonalakat követve meg tudnék keresni akárkit, és már réges-rég elkaptuk volna Szilágyit. De sajnos a vámpírrá változás mellékhatásaként elvesztettem a képességeimet, és senki sem tudta megmondani, hogy ez az állapot végleges-e, vagy csak ideiglenes. Most összesen annyi ment,

hogy láttam az emberek legnagyobb bűnét és a nyomvonalakat. Ez már önmagában is menőn hangzik, de az előbbitől csak rémálmaim vannak, utóbbival meg sosem jutunk el a vámpírhoz, akit eddig sehogya sem sikerült elpusztítani. Ahogya lassan felgöngyölítettük, hogya kikkel játszott össze Szilágyi, kiderült, milyen messzire elért a keze, és az is, hogya a háromszáz évben, amíg halottnak tette magát, bizony nem télenkedett.

– Még valaki? – kérdeztem, miközben a jobb kezemet a lábamba töröltem. Sajnos akárhányszor ismételtam is a mozdulatot, a borzalmas képek mintha levakarhatatlanul a bőrömhöz tapadtak volna.

Vlad körbehordozta tekintetét a vendégeken. Mindenki kifejezéstelen arccal nézett vissza rá. Aki megrezzent, vagy a félelem bármilyen jelét mutatta, pillanatokon belül a kezem alatt találta magát.

– Nem, ennyi elég volt – jelentette ki végül Vlad. – Búcsúzz el a megmaradt vendégektől, aztán a szobánkba kísérlek!

Sértett ez a hangnem. Tudtam, hogya az éjszaka hátralévő részére rettenetes dolgokat tervezett, és eszem ágában sem volt részt venni a vállatásban, mégis olyan hülyén éreztem magam attól, hogya elzavar aludni, mint valami kisgyereket.

– Maradok – ellenkeztem.

Egy másodpercre megrepedt a páncélja, és kiszabadultak mögüle az érzései, de aztán hamarosan mindent újra elzárt a láthatatlan fal. Nem én voltam az egyetlen vámpír, akit ő nemzett, és aki most hátrált néhány lépést az előződuló haragtól. Vlad kívülről maga volt a megtestesült hidegvér, de belül közben ő volt a Vezúv pillanatokkal a kitörés előtt.

– Mondjuk, fáradt vagyok – motyogtam. A veszekedés elkerülhetetlennek látszott, de nem akartam több száz idegen előtt belekezdeni.

Vlad karon ragadott, és kitessékelt a bálteremből. A vendégek utat nyitottak nekünk, és bizonyára hálát adtak azért, hogy Vlad figyelme másra terelődött. Nem álltam le elköszönni tőlük, de Vlad úgy bevágta a bálterem ajtaját, hogy a helyzet nem is szorult több magyarázatra.

3. fejezet

– **MÉGIS MI AZ ÖRDÖGÖT KÉPZELTÉL?** – förmedt rám Vlad, amint betettük a lábunkat a hálósobánkba.

– Mikor is? – kérdeztem vissza. Most, hogy kettesben maradtunk, már én sem hagytam magamat. Egy feldühödött grizzly ellen jobb, ha az ember halottnak tettei magát, de Vladot inkább sárkányhoz hasonlítanám. Vagy szembeszállsz, vagy leég a segged, miközben menekülsz.

Smaragdölden ragyogó szemmel nézett végig rajtam.

– Amikor kettesben maradtál egy másik vámpírral.

Már felrobbantotta Jokert, nem tehetnénk túl magunkat azon, hogy megfogta a seggem?

– Magam mellett akartam tartani, amíg lopva leveszem a kesztyűmet, és megérintem. Nem gondoltam, hogy így fog nyomulni, amikor összesen egy függöny választ el minket több száz embertől.

Vlad megragadta a vállamat – a keze olyan forró volt, hogy egy pillanatra azt hittem, leolvasztja rólam a ruhát.

– Azt hiszed, azért vagyok dühös, mert fogdosott? – Óriási nevetés tört ki belőle. – Igen, megöltem miatta, de nem ez bőszített fel ennyire.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Akkor micsoda?! – kérdeztem vissza dühösen. – Hogy nem jöttem el, amikor *megparancsoltad*?

– Az, hogy megölhetett volna! – Ha nemrég nem csináltat hangszigetelést a hálószobára, most az összes vendég minket hallgatott volna. – Beleegyeztem, hogy megpróbáld a tervedet, cserébe te megígérted, hogy senkivel nem maradsz kettesben, erre a függöny mögé bújtál valakivel, akiről előre szóltam, hogy van olyan kegyetlen, hogy akár Szilágyival is összeálljon! Örülj, hogy csak meg akart hágni, és nem döfött mindjárt ezüstöt a szívedbe!

– Tíz másodpercig voltunk kettesben! – vágtam vissza.

– Tíz másodperc alatt tucat módon végezhetnék veled – folytogott Vlad valamivel halkabban. – És az összes mód átsuhant az agyamon, amikor láttalak bemenni vele abba a sarokba. Csak azért nem robbantottam föl azonnal, mert te is ott álltál mellette.

A haragom egy része eloszlott, ahogy a szemébe néztem. Igen, zöld volt a dühtől, de volt még benne valami más is. Egy érzés, ami idegen volt Vladtól. Félelem.

Őszintén úgy érezte, hogy veszélyben forgott az életem. Pontosan tudta, hogy nem hagytam volna magam, ha Joker rám támad, de ismerte az elviselhetetlen fájdalmat is, amit egy szeretett személy elvesztése okozni tud. Amikor először hozzáértem, az ő bűnét is láttam: az egykori felesége miatta ölte meg magát. És egyébként is, volt értelme annak, amit mond. Nem kellett volna hagynom, hogy Joker bevigyen a függöny mögé. Áruhában voltam ugyan, de egyetlen áruha sem tökéletes, és Vlad ellenségei korábban is próbáltak már megölni. Sőt, az egyiküknek sikerült is. Csakis azért vitakozhattam most Vladdal, mert vámpírrá változtatott, amikor a karjaiban elvéreztem.

– Lehettem volna óvatosabb – ismertem el nagyot sóhajtva. – Annyira el akarom kapni Szilágyit, hogy felelőtlen voltam. Olyan